

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

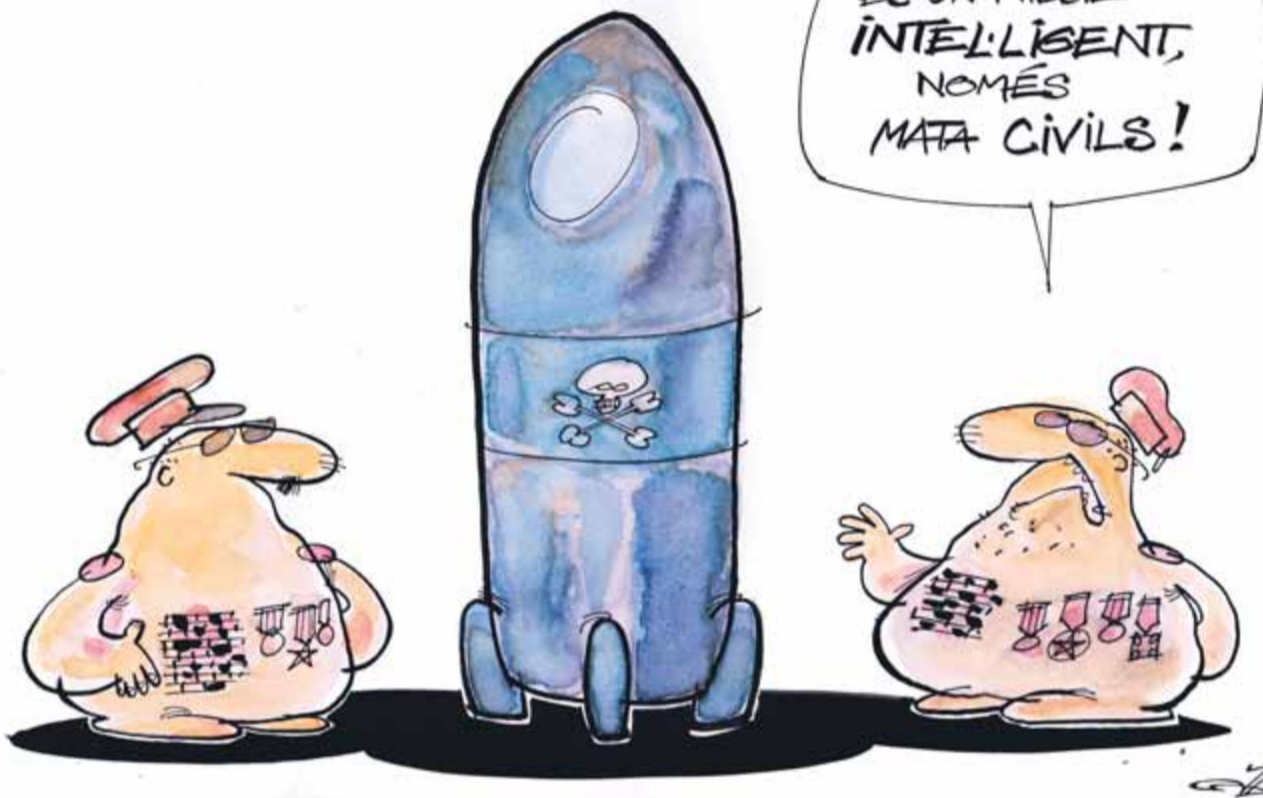
Invisibles

He assistit a la jornada que la Fundació Oncolliga ha organitzat a Girona per fer públic un problema que es troben les persones que han tingut un càncer i l'han sobreviscut. Una problemàtica que està silenciada però que és real: les dificultats que tenen, superat el càncer, per reinserir-se al mercat laboral i, de retruc, les dificultats que apareixen en altres àmbits que no els permeten fer una vida normal, com per exemple demanar una hipoteca o una assegurança. És paradoxal, ho deia la Lluïsa Ferré, la presidenta de la Fundació, que la societat inverteixi tants recursos i esforços a curar però després sembla que s'oblidi de les necessitats d'aquest col·lectiu creixent i invisible. Hi ha més casos de càncer que abans però també més persones que se'n surten i que tenen la ferma voluntat i determinació de reprendre la seva vida i això implica retornar al món laboral. Però no els ho posen fàcil. Les lleis, els criteris i les polítiques no tenen en compte les per-

No contribuïm a perpetuar el seu dolor, la seva por, la seva tristesa, el seu estrès. Tenen ganes de viure i de fer-ho amb condicions

sones que necessiten ara més que mai que se'ls escolti. Un cop identificat el problema no s'hi val a escudar-nos en unes lleis i uns paràmetres que ja han quedat obsolets. Cal que l'administració, el sistema sanitari, els empresaris, els sindicats i la societat, en general, siguin conscients que s'ha de fer un canvi del marc legal que regula aquesta situació perquè sigui sensible i flexible. Perquè a tots ens interessa que sigui així. Cal que aquestes persones disposin de temps per fer la transició d'una situació –acaben de guanyar la batalla al càncer– a una altra que els ha de permetre de tornar a posar-se en circulació, però a un altre ritme. L'Estat espanyol no admet la incorporació progressiva. Si abans els hem dit que siguin forts i valents i que se'n sortiran, per què ara que se n'han sortit posem pals a les rodes a la seva recuperació de la dignitat? No contribuïm a perpetuar el seu dolor, la seva por, la seva tristesa, el seu estrès. Tenen ganes de viure i de fer-ho amb condicions. L'Oncolliga ha aconseguit que els supervivents deixin de ser invisibles.

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Continguts

Dèiem ahir que la prosa amb el temps s'oxida i que aquells textos que hem donat per bons i que ens semblen tan moderns d'aquí a uns anys, pocs o molts, faran riure o faran caure la cara de vergonya. A mi me la fan caure alguns de meus de fa quatre dies. Però no tot és estil. Hi ha també el contingut. "És dolorós, però és així: la dona està avesada a anar a casa el notari acompanyada del marit; la dona, quan ha de signar, no sap ben bé a on ni per què ha de signar, i acostuma a agafar la ploma amb aquell núbil tremolor que li escau tan bé, i que a més a més satisfà el notari." Això és de Josep M. de Sagarra, del gran i per tants conceptes admirat Josep M. de Sagarra, que ho va escriure en un article amb motiu d'una llei del Parlament de la República que concedia a les dones uns quants drets que fins llavors no tenien. El preventiu "és dolorós, però és així" inicial no pal·lia el text, tot el text. En té d'altres, del mateix to, referit a les dones i també per exemple als negres, que sembla que només li fan gràcia quan són dels Estats Units i interpreten jazz. És la temperatura de

“Coses que creiem correctes seran censurades d'aquí a uns anys

l'època, és clar, però és una temperatura que avui més aviat ens escalfa, paraula que si no es troba en l'origen *escandalitzar* s'hi podria trobar. Josep Pla, que era de la mateixa època, tot i ser un misogin de molta envergadura era més caut, més murri i més astut. A base de fer treballar la ironia, de contradir-se, de dir en un lloc una cosa i en l'altre la contrària i de practicar la reserva és més difícil d'atrapar-lo en falta que l'extravertit Sagarra. Ara un text com aquest no seria de cap manera acceptable. Ni Sagarra, si visqués avui, hi estaria segurament d'acord. Quantes coses que judiquem correctís-

simes seran censurades pels nostres descendents?

La periodista Maria Favà ha publicat un llibre que conté la història de l'Avui, on va treballar des del primer dia. De tant en tant s'atura a explicar com aquell diari, el primer en català després de la guerra, es va haver d'inventar el català periodístic. El Punt va haver de fer igual. La "invenció" va anar a càrrec dels lingüistes i correctors amb què els diaris es van equipar. Trobar un equilibri entre el català culte i el vulgar, catalanitzar o trobar equivalents a paraules que el periodisme en castellà havia divulgat durant quaranta anys o adaptar els neologismes, va ser llarg i difícil. Hi havia el recurs de recórrer al periodisme català dels anys trenta però feia curt perquè moltes coses havien canviat.

Jo, ho he dit altres vegades, hi vaig recórrer per fer periodisme d'opinió: Sagarra, Pla, Planes, Polo, Xammar... i tots aquells, tan brillants. Ara: amb prevencions sobre el contingut, naturalment, i amb la resignació de pensar que tot és fungible, per usar una paraula culta i fina.